

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **D.K.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2015, č. j. OD 755/15-3/67.1/15255/Rg,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 7. 2015, č. j. OD 755/15-3/67.1/15255/Rg, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 5. 5. 2015, č. j. MUCL/9766/2015. Označeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se ■■■ Dubá motorové vozidlo zn. ■■■, RZ ■■■ ulicí ■■■, čímž nerespektoval dopravní značku B2 - zákaz vjezdu všech vozidel (v jednom směru), když nebyl držitelem žádného řidičského oprávnění, neboť má platnou blokaci řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 29. 6. 2013. Za uvedené přestupky mu byla podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného nereflektovalo odvolací důvody, žalovaný poškodil jeho práva narušením rovného přístupu k účastníkům řízení a narušil zásadu rovnosti před zákonem.

Podle žalobce se žalovaný nezabýval tím, zda žalobce naplnil materiální stránku přestupku, který mu je kladen za vinu. Podle žalovaného mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, kterým je, aby se na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů bez příslušné skupiny řidičského oprávnění. Podle žalobce je ovšem nutné rozlišovat, zda se jedná o řidiče, který řídí bez příslušné skupiny oprávnění, jejichž držitelem nikdy nebyl, či zda dotyčný v minulosti držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění byl. Žalobce přitom držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění byl, nemohl tedy narušit veřejný zájem a svým jednáním ohrožovat účastníky silničního provozu, protože disponuje značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel. Žalobce tedy naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání. Argumentace žalovaného, který odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, a ustanovení § 94 písm. a) a § 102 zákona o silničním provozu nesouvisí s přestupkem, kterého se měl dopustit žalobce, ani s odvolacími důvody, žalovaný nevěnoval posouzení odvolání náležitou pozornost. Žalovaný neuvedl žádné zvláštní okolnosti, pro které připadá v úvahu nenaplnění materiálních znaků přestupku, žalovaný konkrétně nevyvrátil, že k takovým okolnostem u žalobce nedošlo. Žalobce má naopak za to, že k naplnění zvláštních okolností případu došlo, zejména tím, že svým jednáním neohrožoval účastníky silničního provozu, když ze spisového materiálu nevyplývá, že by byl žalobce hlídkou policie stavěn z důvodu, že by spáchal jakýkoliv přestupek proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu.

Žalobce dále namítal, že přestupkové jednání nezavinil. Konstatoval, že po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění se zapojil do pracovních povinností, jednal v dobré víře pouze s vědomím, že nedisponuje řidičským průkazem jako takovým. Mylně se domníval, že může porušit pouze povinnost podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Povinnost, že v případě pozbytí řidičského oprávnění je nutno o jeho navrácení požádat, je sice stanovena zákonem, ale tato skutečnost mezi veřejností není známa a účastníci silničního provozu konají v dobré víře, že po uplynutí trestu zákazu činnosti mohou pokračovat v řízení motorových vozidel bez dalšího omezení. Žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 4. 2012 a s tím, že vychází z doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy. Podle žalobce z písemnosti Magistrátu města Jablonec nad Nisou -oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ze dne 11. 6. 2012 - plyne, že nebyl náležitě poučen o tom, že po uplynutí trestu či sankce zákazu činnosti automaticky nenabývá zpět řidičské oprávnění. Žalobce poukázal na to, že držitelem řidičského oprávnění se stal v době, kdy povinnost žádat po uplynutí trestu či sankce zákazu činnosti o navrácení řidičského oprávnění nebyla v zákonech stanovena.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k novému projednání s tím, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. K námitce týkající se neprokázání materiálního znaku přestupku uvedl, že žalobní

argumentace se nevztahuje na napadené rozhodnutí. Žalovaný se k materiální stránce přestupku vyjádřil odlišně, neodkazoval na žádný rozsudek Nejvyššího správního soudu, neuvedl porušení § 94 písm. a), ani § 102 zákona o silničním provozu. K druhé žalobní námitce žalovaný podotknul, že žalobce byl držitelem řidičského oprávnění, tedy osobou odborně způsobilou k řízení motorových vozidel a z toho titulu zná zákon o silničním provozu. Proto věděl, že po uplynutí stanovené doby od pozbytí řidičského oprávnění je povinen požádat o jeho vrácení, přičemž musí doložit zdravotní i odbornou způsobilost. Tyto povinnosti vybudovaných řidičů jsou dostatečně mediálně známé. Žalovaný navrhol, aby soud podanou žalobu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

Ze správního spisu zjistil soud následující rozhodné skutečnosti:

Správní orgán prvního stupně řízení o přestupcích žalobce zahájil poté, co mu bylo policií postoupeno oznámení o přestupcích ze dne 2. 2. 2015, které žalobce podepsal a uvedl do něj, že nemá, co by k věci dodal. Správní orgán prvního stupně z tohoto oznámení o přestupcích vyšel společně z CD s videozáznamem přestupku ze dne 2. 2. 2015. Dále měl k dispozici oznámení Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 11. 6. 2012 o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, podle kterého žalobce ke dni 3. 6. 2012 dosáhl celkového počtu 12 bodů a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění s odkazem na § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně si vyžádal výpis z evidenční karty žalobce, podle níž má žalobce zaznamenáno 12 přestupků a není držitelem žádného řidičského oprávnění z důvodu jeho blokace při dosažení 12 bodů ze dne 28. 6. 2012. Uvedenými listinami provedl správní orgán prvního stupně dokazování při ústním jednání dne 13. 4. 2015, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce, když omluva postoupená dne 13. 4. 2015 byla správním orgánem vyhodnocena jako nikoliv včasná a nikoliv řádná.

Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2015, č. j. MUCL/9766/2015 34183/2015, byl žalobce uznán vinným tím, že dne 2. 2. 2015 14:45 hod. řídil na pozemní komunikaci v obci Dubá motorové vozidlo ulicí Malá, čímž nerespektoval dopravní značku B2 - zákaz vjezdu všech vozidel v jednom směru, byl zastaven a kontrolován hlídkou policie a v rámci kontroly nepředložil řidičský průkaz a následně bylo zjištěno, že není držitelem žádného řidičského oprávnění, neboť má platnou blokaci řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, kterému uplynuly 29. 6. 2013, dosud si však nepožádal o navrácení řidičského oprávnění, tedy porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a), § 4 písm. c), § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu, a tím spáchal přestupky podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla ve společném řízení uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že jednání žalobce bylo jednoznačně prokázáno provedenými důkazy, o jednání byl policisty pořízen i videozáznam. Sankce byly uloženy při spodní hranici zákonné sazby s tím, že jednáním žalobce nebyl způsoben závažnější následek v provozu na pozemních komunikacích, nedošlo k újmě na zdraví ani nevznikla hmotná škoda.

Odvolání žalobce proti uvedenému prvoinstančnímu rozhodnutí bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 7. 2015, č. j. OD 755/15-3/67.1/15255Rg, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí zároveň v plném rozsahu potvrzeno. Žalovaný uvedl, že

výrok prvostupňového rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu. Správní orgán prvního stupně v něm uvedl, že k přestupku došlo v obci Dubá, v ulici Malá, která je celá jednosměrná a její délka nepřesahuje 200 m. Žalobce touto ulicí projel v rozporu s dopravním značením v protisměru a nebyl držitel řidičského oprávnění, uvedených přestupků se dopouštěl po celou dobu průjezdu touto jednosměrnou ulicí, proto je místo spáchání přestupku uvedeno přesně. Že se jedná o komunikaci veřejně přístupnou, je dokázáno pořízeným videozáznamem. Rovněž zákon o silničním provozu byl podle žalovaného označen správně. Součástí spisového materiálu je i videozáznam přestupkového jednání žalobce, který byl jako důkaz přehrán při ústním jednání a ze kterého vyplývá, že žalobce řídil vozidlo jednosměrnou ulicí v protisměru, okamžitě po zastavení vozidla policejní hlídkou vystoupil z místa řidiče a dalšími důkazy bylo prokázáno, že v této době nebyl držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný neshledal důvod k uplatnění zásady *in dubio pro reo*. K materiální stránce přestupku uvedl, že z obsahu napadeného rozhodnutí lze dovodit naplnění skutkové podstaty přestupků. Objektivní stránka přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu byla naplněna porušením § 3 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona. Subjektivní stránka byla spatřována v úmyslném jednání, neboť žalobce věděl, že není držitelem řidičského oprávnění, přesto řídil motorové vozidlo po pozemní komunikaci. Objektivní stránka přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byla naplněna porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když přestupek byl spáchán z nedbalosti, neboť žalobce projel jednosměrnou ulicí v protisměru, protože si nevšiml dopravního značení. Zájem společnosti je podle žalovaného dán tím, aby byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích a nebyla ohrožována bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný poté uvedl, že sankce byly uloženy při spodní hranici rozmezí pro přísněji postižitelný přestupek a zejména vzhledem k nekázní žalobce jako řidiče v silničním provozu by akceptoval i vyšší sankce, ale nemůže rozhodnutí změnit v neprospěch žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ovládáno, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve musí soud reagovat na námitku, že rozhodnutí žalovaného nereflektovalo odvolací důvody. Jestliže z odůvodnění správního rozhodnutí odvolacího orgánu nevyplývá, proč správní orgán považuje odvolací námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí s výjimkou, kdy se jedná jen o dílčí nedostatky odůvodnění, považováno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a soud je zruší i z úřední povinnosti.

V souzeném případě soud neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí je znatelné, jak bylo žalovaným ve věci rozhodnuto, výrok je určitý a koresponduje mu odůvodnění rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, jaké skutkové okolnosti vzal žalovaný za prokázané a na základě jakých podkladů. Soud nesouhlasí se žalobcem, že by žalovaný na odvolací námitky nereagoval. Naopak žalovaný se jimi

postupně zabýval, vyjadřoval se jak k označení místa spáchání přestupků, tak k zápisu právních norem a výrazů v prvostupňovém rozhodnutí užitých. Rovněž se žalovaný vypořádal s námitkou týkající se užití zásady *in dubio pro reo* i námitkou ve vztahu k naplnění materiální stránky přestupků. Z odůvodnění rozhodnutí lze zjistit, jak se žalovaný s odvolacími námitkami žalobce vypořádal a na základě jakých důvodů je nepovažoval za opodstatněné. Namítal-li žalobce, že rozhodnutí žalovaného na odvolací námitky nereagovalo, uplatnil námitku v obecné rovině, aniž by upřesnil, jaké odvolací námitky považuje za nedostatečně vypořádané.

Stejně jen v obecné rovině žalobce namítal porušení zásady rovnosti účastníků řízení. Soud tak může na vznesenou výtku jen obecně reagovat tím, že z průběhu správního řízení doloženého předloženým spisovým materiálem ani z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nevyplývají žádné indicie vedoucí k závěru, že by žalobci na rozdíl od jiných obdobných případů nebyla poskytnuta ochrana jeho základních práv a svobod, či k němu bylo přistupováno odlišně od jiných obviněných z přestupků a žalobce byl jakkoli ve svém postavení účastníka řízení znevýhodněn.

Soud se také neztotožnil s tvrzením žalobce, že se žalovaný nezabýval materiálním znakem přestupku. Žalobce nesdělil výslovně, ve vztahu k jakému z přestupků, jimiž byl shledán vinným, považuje materiální znak za nenaplněný, ovšem z jeho argumentace vyplývá, že se musí jednat o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jehož se *fyzická osoba dopustí tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění*.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin*. Ono porušení či ohrožení zájmu společnosti tvoří materiální stránku přestupku. Při hodnocení, zda je určité jednání přestupkem, je povinností správního orgánu nejen zkoumat, zda došlo k naplnění formálních znaků přestupku, ale také zabývat se tím, zda byl naplněn i znak materiální (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaným naplněním materiální stránky shora uvedeného přestupku zabýval. Žalovaný měl zájem společnosti na tom, aby byla dodržována pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích a nebyla ohrožována bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, za porušený žalobcovým prokázaným zaviněným jednáním. Za situace, kdy se žalobce spáchání přestupků při silniční kontrole nijak nebránil a ani v odvolání neuváděl žádné konkrétní okolnosti týkající se jeho osoby, míry zavinění, následků jednání, které by mohly jakkoli snižovat nebezpečnost jeho jednání pro zákonem chráněný zájem společnosti na tom, aby motorová vozidla řídili jen řidiči k tomu dle příslušných právních předpisů oprávnění, nelze žalovanému vytýkat takto stručnou reakci. Nelze opomenout, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje*

či ohrožuje určitý zájem společnosti“ (dle již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45).

K obdobným závěrům se přiklonil Nejvyšší správní soud i ve vztahu k naplnění materiální stránky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu [dle dříve účinného § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o přestupcích]. V rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, Nejvyšší správní soud dovodil, že jedná-li určitá osoba v rozporu s § 94a a § 102 zákona o silničním provozu a řídí motorové vozidlo, aniž si požádá o vrácení řidičského oprávnění, a tím naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, je naplněn i materiální znak přestupku, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak vymizel. Právě citované závěry o naplnění materiální stránky lze dle názoru zdejšího soudu plně aplikovat i na případ žalobce, byť si žalobce měl o vrácení řidičského oprávnění požádat dle § 123d zákona o silničním provozu.

V posuzované věci žalobce nezpochybňuje zjištění, že v době svého přestupkového jednání nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Soud setrvává na tom, že žalovanému nelze vytýkat, že v napadeném rozhodnutí nerozebíral všechny možné v úvahu připadající skutečnosti, které mohly případně vést k vymizení materiálního znaku daného přestupku, ale u žalobce nenastaly. Zcela musí soud odmítnout argumenty žalobce, že situace je u něj jiná, neboť již dříve držitelem příslušného řidičského oprávnění byl, proto nemohl jakkoli narušit veřejný zájem a ohrozit účastníky silničního provozu, neboť disponuje značnými zkušenostmi s řízením motorových vozidel. Podle tohoto názoru žalobce by se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nedopustil ten řidič, který sice držitelem příslušného řidičského oprávnění není, ale v minulosti byl, proto nabyl praktické zkušenosti s řízením motorového vozidla. Takový závěr by byl absurdní a nemůže obstát.

Dále je nutno oponovat žalobci, že vůbec neohrožoval účastníky silničního provozu, neboť ze spisu nevyplývá, že by byl hlídkou policie staven, protože spáchal přestupek proti plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. Naopak z předloženého správního spisu a přezkoumávaných rozhodnutí plyne, že žalobce byl policejní hlídkou zastaven, neboť projížděl ulicí Malá v obci Dubá v protisměru v rozporu s dopravní značkou B2 – zákaz vjezdu všech vozidel (v jednom směru). Obrana žalobce odpovídá tomu, že žalobní námitka byla uplatněna obecně bez zřetele na okolnosti projednávaného případu. Tomu ostatně korespondují i výtky ohledně odkazu žalovaného na ustanovení § 94 písm. a) a § 102 zákona o silničním provozu a konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 137/2011-52, které ovšem žalovaný ve svém rozhodnutí nezmiňoval.

Další žalobní bod směřuje ve své podstatě proti závěrům o zavinění přestupkového jednání kvalifikovaného dle shora uvedeného ustanovení.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že přestupkového jednání se žalobce dopustil úmyslně, protože věděl, že není držitelem řidičského oprávnění a přesto řídil motorové vozidlo po pozemní komunikaci.

V žalobě se žalobce bránil tím, že pokud se po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění zapojil do pracovních povinností, řídil s vědomím, že jen nemá řidičský průkaz jako takový a může tedy jen porušit povinnost dle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že v průběhu přestupkového řízení a ani v odvolání žalobce neuváděl žádné skutečnosti, kterými se nyní hájí v žalobě, nelze žalovanému vytýkat, že se s nimi napadené rozhodnutí nevypořádává. Zmíněná tvrzení v žalobě jsou pak v příkrém rozporu s tím, co žalobce uvedl policii při silniční kontrole (viz pořízený úřední záznam o přestupcích žalobce ze dne 2. 2. 2015) a posléze i do úředního záznamu o vysvětlení ze dne 2. 2. 2015. Oba úřední záznamy byly součástí spisového materiálu postoupeného policií správnímu orgánu prvního stupně současně s oznámením o přestupcích a plyne z nich, že žalobce věděl o tom, že nedisponuje příslušným řidičským oprávněním a motorové vozidlo používá mj. k dopravě na místo, kdy ho vyzvedává autoškola, kterou právě absolvuje. Za takové situace nelze žalovanému vytýkat, že naopak hodnotil jednání žalobce jako úmyslné, neboť žalobce věděl, že svým jednáním (řízení bez řidičského oprávnění) porušuje zájem chráněný zákonem. Jak sám žalobce připouští, povinnost požádat o navrácení řidičského oprávnění v případě jeho pozbytí z důvodu trestu či sankce zákazu činnosti vyplývá ze zákona a žalobce se tedy nemůže ospravedlnit jeho neznalostí. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, zda je tato zákonná povinnost dostatečně veřejnosti známá či nikoli. Ani absence výslovného poučení o následných povinnostech v souvislosti s pozbytím řidičského oprávnění v oznámení Magistrátu města Jablonec nad Nisou nemůže žalobce vyvinut. Žádnou takovou poučovací povinnost zákon o silničním provozu obecnímu úřadu s rozšířenou působností neukládá. Zmiňuje-li žalobce rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 4. 2014, soud k němu uvádí, že pro něj závěry v něm případně učiněné nejsou závazné, nadto jej nemá k dispozici, nemůže se tak k jeho obsahu ani blíže vyjádřit. Rovněž argument žalobce, že v době, kdy se stal držitelem řidičského oprávnění, zákon povinnost požádat po uplynutí trestu či sankce zákazu činnosti o navrácení řidičského oprávnění nestanovil, soud nemůže akceptovat. Každý řidič, i ten, který získal své řidičské oprávnění dle dříve platných právních předpisů, je povinen znát zákony a prováděcí předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích a jeho pravidla a jejich neznalost ho neomlouvá, jak již bylo řečeno shora.

Žalobu na základě shora přijatých závěrů soud jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za žalobcova výslovného souhlasu a presumovaného souhlasu žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více)

vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. ledna 2016.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně